

Grey Scale #13

DANES-PICTA.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

42782

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH

KATEDRA DOWODZENIA

JAWNE

~~XXXXXXXXXX~~
~~XXXXXXXXXX~~

~~XXXXXXXXXX~~

Egz.nr ... 1

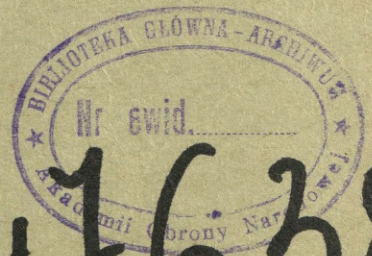

płk dr Bogdan TARASIUK

ORGANIZACJA STANOWISK DOWODZENIA I METODYKA PRACY
OSÓB FUNKCYJNYCH DOWÓDZTWA DYWIZJI WYPOSAŻONEJ W

PZSDW ZT

Wykład

47638

42782

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH

KATEDRA DOWODZENIA

JAWNE

~~XXXXXXXXXX~~
~~XXXXXXXXXX~~
~~XXXXXXXXXX~~
Egz.nr ... 1

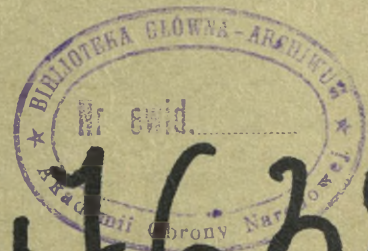

płk dr Bogdan TARASIUK

ORGANIZACJA STANOWISK DOWODZENIA I METODYKA PRACY
OSÓB FUNKCYJNYCH DOWÓDZTWA DYWIZJI WYPOSAŻONEJ W

PZSDW ZT

Wykład

47638

PRZEKLASYFIKOWANO

Protokół Nr 12657

~~SECRET~~
~~SECRET~~

~~SECRET~~

Egz. nr .1.

płk dr Bogdan TARASIUK

ORGANIZACJA STANOWISK DOWODZENIA I METODYKA
PRACY OSÓB FUNKCYJNYCH DOWÓDZTWA DYWIZJI
WYPOSAŻONEJ W PZSDW ZT

Wykład - II KWWL

ZATWIERDZAM
SZEF KATEDRY DOWODZENIA

plik doc.dr Teofil WÓJCIK

PLAN KONSPEKT

do przeprowadzenia wykładu ze słuchaczami
II KWL

TEMAT 3: ORGANIZACJA STANOWISK DOWODZENIA I METODYKA PRACY OSÓB
FUNKCYJNYCH DOWÓDZTWA DYWIZJI WYPOSAŻONEJ W PZSDW ZT

CEL: Zapoznać słuchaczy z organizacją stanowisk dowodzenia dywizji
i metodyką pracy osób funkcyjnych dowództwa dywizji wyposażo-
nego w zestaw środków PZSDW ZT

CZAS: 2 godziny lekcyjne /90 min./

METODA: Wykład

ZAGADNIENIA SZKOLENIOWE:

1. Organizacja stanowisk dowodzenia dywizji wyposażonej w zestaw
PZSDW ZT.

1.1. Organizacja SD i WSD dywizji przy wykorzystaniu środków
PZSDW ZT i tradycyjnych wozów dowodzenia.

1.2. Przydział osób funkcyjnych do poszczególnych wozów dowódczo-
sztabowych, specjalnych i tradycyjnych wozów dowodzenia.

2. Metodyka pracy dowódcy i sztabu dywizji w dowodzeniu z wyko-
rzystaniem środków PZSDW ZT.

2.1. Metodyka pracy dowódcy dywizji, szefa sztabu i szefa wydzia-
łu operacyjnego.

2.2. Metodyka pracy szefa wydziału rozpoznawczego.

Uwagi końcowe.

ZABEZPIECZENIE MATERIAŁOWE:

A. Schematy:

1. Kolejność pracy dowódcy i sztabu w czasie organizacji walki
przy wykorzystaniu PZSDW ZT /własne/.

2. Rozmieszczenie SD dywizji wyposażonej w PZSDW, nr bibl. 08064
/08013/.

3. Rozmieszczenie WSD dywizji ..., nr bibl. 08065 /08017/.

4. Zobrazowanie sytuacji na mapie w PZSDW ZT, nr bibl. Pf.7968.

5. Decyzja dowódcy dywizji do obrony, nr bibl. Pf. 8124.

B. Diapozytywy:

1. Zestaw PZSDW ZT, nr bibl. 01825 /1869/.
2. Stanowiska dowodzenia PZSDW ZT, nr bibl. Pf. 1928.

C. Literatura:

- Skrypt - "Ogólna charakterystyka PZSDW ZT, nr bibl. 0267.
Skrypt - "Metodyka pracy dowódcy i sztabu ...", nr bibl. Pf. 2571.

6. ORGANIZACJA STANOWISK DOWODZENIA ^{ZT i oddziałów} DYWIZJI WYPOSAŻONEJ W ZESTAW PZSDW ZT

1.1. Organizacja SD i WSD dywizji przy wykorzystaniu środków PZSDW i tradycyjnych wozów dowodzenia

Dla zabezpieczenia sprawnego dowodzenia oddziałami i pododdziałami w dywizji tworzy się system stanowisk dowodzenia obejmujący:

- stanowisko dowodzenia /SD/;
- wysunięte stanowisko dowodzenia /WSD/;
- tylowe stanowisko dowodzenia /TSD/.

Zasady rozmieszczenia tych stanowisk i przesunięcia w walce określono w Regulaminie Walki Sił Zbrojnych PRL - część pierwsza.

Wozy dowódczo-sztabowe rozmieszcza się bezpośrednio na stanowiskach dowodzenia. Przy wyborze miejsca dla ich rozwinięcia powinno się przede wszystkim uwzględnić:

- możliwości organizacji łączności;
- warunki pracy osób funkcyjnych;
- ochronę i obronę oraz maskujące właściwości terenu.

Środki PZSDW rozmieszcza się grupami /podsystemami/ po 2-3 WDSz, w odstępach 200-300 m między grupami wozów i 50-100 m między wozami. Wozy dowodzenia tradycyjne rozmieszcza się na podobnych zasadach.

Grupy WDSz i WD tworzą punkty dowodzenia poszczególnych osób funkcyjnych.

SD dywizji rozmieszcza się na powierzchni 2-3 km². Składa się ono z:

- grupy dowodzenia bojowego;
- węzła łączności;
- grupy zabezpieczenia.

Grupa dowodzenia bojowego jest zasadniczym elementem SD dywizji. Tutaj rozmieszczone są zasadnicze osoby funkcyjne dowództwa dywizji. Stąd realizowane jest dowodzenie dywizją.

W skład grupy dowodzenia SD dywizji wchodzi:

- centrum dowodzenia;
- punkt dowodzenia szefa artylerii;
- punkt dowodzenia szefa OPL i dowódcy GDB;
- punkt dowodzenia szefa saperów i szefa ^{obrony} zabezpieczenia chemicznego;
- punkt dowodzenia szefa wydziału rozpoznania;
- wydział polityczny;
- przedstawiciele służb technicznych i kwatermistrzowskich;
- kancelaria;
- organa dowodzenia wojsk wspierających i współdziałających;
- powietrzny element dowodzenia.

Uwaga: Przeznaczenie poszczególnych elementów SD zostało omówione na zajęciach służby sztabów /"Dowodzenie dywizją /pułkiem/ w działaniach bojowych" - podręcznik - część I, nr bibl. ASG WP 01063, rozdz.3/.

Centrum dowodzenia przeznaczone jest do pracy dowódcy, szefa sztabu dywizji oraz oficerów wydziału operacyjnego i w miarę potrzeb pozostałych szefów wydziałów sztabu i szefów rodzajów wojsk lub podległych im oficerów.

W skład centrum dowodzenia wchodzi:

- WDSz i autobus sztabowy dowódcy;
- WDSz i autobus sztabowy szefa sztabu;
- AS-250 do pracy oficerów wydziałów i rodzajów wojsk;
- WD R-3M ofic. WO;
- ADK-11 szefa WL;
- EKO.

Ponadto miejsca pracy dla osób funkcyjnych wchodzących w skład centrum dowodzenia mogą być przygotowane w obiektach polowych lub stałych. Miejsca takie wyposaża się w punkty wynośne WDSz i WD.

Punkt dowodzenia szefa artylerii składa się z:

- WDSz szefa artylerii;
- WDSz zastępcy szefa artylerii;
- EKO.

Punkt dowodzenia szefa OPL i dowódcy GDB składa się z:

- WDSz szefa OPL;
- WDSz dowódcy GDB;
- WS opracowania danych radiolokacyjnych rozmieszczony poza SD dywizji.

Punkt dowodzenia szefa saperów i szefa zabezpieczenia chemicznego składa się z:

- WDSz szefa zabezpieczenia chemicznego;
- SOAS;
- WD R-3Z szefa saperów.

Punkt dowodzenia rozpoznaniem składa się z:

- WDSz szefa wydziału rozpoznania;
- WD R-4 oficerów WR;
- RPOJR - ruchomy punkt odbioru informacji rozpoznawczej.

Odległość między punktami dowodzenia powinna wynosić ok. 200-300 m, między wozami dowodzenia - ok. 50 m. Grupa radiostacji średniej mocy powinna być oddalona od grupy dowodzenia bojowego o ok. 2-3 km.

WSD dywizji rozmieszcza się na powierzchni ok. 0,2 km². Składa się ono z:

- grupy dowodzenia bojowego;
- węzła łączności;
- grupy zabezpieczenia.

Pracą WSD kieruje zastępca dowódcy ds. liniowych.

W grupie dowodzenia bojowego WSD znajdować się mogą następujące wozy dowodzenia:

- WDSz - zastępcy ds. liniowych;
- WD R-3A - oficerów WRiA;
- WD R-3Z - oficerów szefa saperów i szefa zabezpieczenia chemicznego;
- WD R-3M - oficerów WR;
- WD 43 - oficerów OPL.

Podczas rozwijania stanowisk dowodzenia w lesie dla WDSz i WD należy wybierać miejsca o mniejszej gęstości zadrzewienia, z wysokością drzew nie większą jak 10-13 m, tzn. niższą od wysokości urządzeń antenowych wozów. Miejsca te powinny posiadać odpowiednią ilość dróg leśnych i dukt, umożliwiających szybkie wyprowadzenie środków technicznych ze stanowisk dowodzenia.

WDSz i WD powinny być oddalone od źródeł silnych zakłóceń /linii wysokiego napięcia itp./.

W warunkach miejskich nie wskazane jest ustawianie WDSz i WS blisko budynków i wysokich budowli.

7
2. METODYKA PRACY DOWÓDCY I SZTABU DYWIZJI W DOWODZENIU Z WYKO-
RZYSTANIEM ŚRODKÓW PZSDW-ZT

WYKONANIE ZADANIA W SZTABIE ŚRODKÓW PZSDW-ZT

Automatyzacja procesów dowodzenia wojskami będzie wywierać istotny wpływ na sposoby i metody pracy dowódcy, sztabu, szefów rodzajów wojsk, zarówno w procesie organizacji walki, jak i podczas jej prowadzenia. Przy czym kolejność ich pracy w procesie organizowania walki nie ulegnie zasadniczym zmianom.

Na dzisiejszym wykładzie przedstawiona zostanie praca dowódcy i sztabu dywizji. Metodyka pracy pozostałych osób funkcyjnych przedstawiona będzie na kolejnych wykładach.

2.1. Metodyka pracy dowódcy dywizji, szefa wydziału operacyjnego

Praca dowódcy i sztabu w czasie organizacji walki zarówno w systemie niezautomatyzowanym, jak i zautomatyzowanym, obejmuje następujące przedsięwzięcia /procesy/:

- zbieranie i aktualizowanie danych o sytuacji;
- analizowanie otrzymanego zadania bojowego, kalkulację czasu, ocenę sytuacji i określenie zamiaru, meldowanie zamiaru przełożonemu i przekazanie wstępnych zarządzeń bojowych wykonawcom;
- podjęcie decyzji i postawienie zadań bojowych;
- planowanie walki;
- organizację współdziałania, wszechstronnego zabezpieczenia walki i dowodzenia;
- kontrolę gotowości oddziałów i pododdziałów do wykonania zadania.

/Szczegółową kolejność pracy dowódcy i sztabu przedstawić na schemacie/.

Każdy z wymienionych etapów posiada swój cel, określoną treść i może być realizowany różnymi sposobami.

Zbieranie, przetwarzanie, gromadzenie i wydawanie informacji o położeniu, stanie, warunkach i charakterze działań bojowych oddziałów i pododdziałów dywizji oraz przeciwnika jest rozwiązywane w ZOT nr 101, 111, 112, 151, 154, 201, 211.

Za zbieranie informacji o wojskach własnych odpowiada SWO, a o przeciwniku - SWR dywizji.

Automatyzacja procesów zbierania danych o sytuacji umożliwia zdalne wprowadzenie ich do EKO, gdzie zostają przetwarzane i aktualizowane a następnie obligatoryjnie lub na żądanie wydawane /przesyłane/ na ZMP poszczególnych osób funkcyjnych.

Proces zbierania i przetwarzania informacji sytuacyjnych odbywa

się w sposób ciągły.

Uogólnioną informację sytuacyjną przekazuje się do sztabu nadrzędnego w określonych wcześniej terminach, a szczególnie ważne - natychmiast.

Informacje o oddziałach i pododdziałach nie posiadających środków automatyzacji są zbierane przez oficerów WO w sposób tradycyjny. Po uogólnieniu i sformalizowaniu przesyła się je kanałami transmisji danych do WDSz szefa sztabu dywizji, a następnie do EKO

Informacje o wybuchach jądrowych, faktycznej sytuacji skażeń, po przetworzeniu ich w EKO, przekazywane są natychmiast do WDSz dowódcy, szefa sztabu, zastępcy ds. liniowych, szefa zabezpieczenia chemicznego. W razie potrzeby mogą być przekazane innym osobom funkcyjnym oraz do przełożonego i sąsiadów.

Analiza zadania, ocena sytuacji, określenie zamiaru, wydanie wstępnych zarządzeń bojowych.

Zadanie bojowe dowódca dywizji może otrzymać w swoim WDSz w różnej formie.

Przy zautomatyzowanym przekazaniu zadania bojowego jego część tekstowa jest drukowana na drukarce, a graficzna może być nanieśiona na mapę.

Zadanie otrzymane w sposób tradycyjny musi być ręcznie narysowane na mapę.

Otrzymane zadanie bojowe może być w sposób półautomatyzowany przekazane do WDSz szefów rodzajów wojsk, dla pozostałych oficerów - w sposób tradycyjny.

Jednocześnie szefowie rodzajów wojsk otrzymują z SD armii zarządzenia bojowe oraz zarządzenia zabezpieczenia działań bojowych.

Dowódca dywizji z szefem sztabu analizuje treść zadania i otrzymaną część graficzną zamiaru dowódcy armii. Określa rolę, miejsce i zadania dywizji w operacji, położenie i zadania sąsiadów oraz sposoby współdziałania z nimi, a także przedsięwzięcia, które należy wykonać niezwłocznie w celu przygotowania dywizji do walki.

Na podstawie otrzymanych danych ustala sposoby osiągnięcia postawionych celów, środki wzmocnienia oraz czas gotowości podległych oddziałów do wykonania zadania.

Po analizie zadania, na podstawie wytycznych dowódcy, szef sztabu /SWO/ przeprowadza kalkulację czasu i opracowuje "Kalendarzowy plan walki", a po jego zatwierdzeniu przekazuje na ZMP i do WD osobom funkcyjnym dowództwa dywizji i dowódcom pułków, terminy realizacji przedsięwzięć przygotowania dywizji do walki.

Po analizie zadania, dowódca dywizji przystępuje do oceny sytuacji i określenia zamiaru walki.

Dane do oceny sytuacji może dowódca otrzymać z EKO.

W wyniku rozwiązania ZOT nr 122, określającego stosunki sił i możliwości bojowe stron w wybranych wariantach działania, dowódca ma możliwość dogłębnie ocenić przeciwnika i wyciągnąć wnioski co do wyboru głównego uderzenia, czy skupienia głównego wysiłku obrony oraz określić warianty działania dywizji.

Przy wyborze ugrupowań przeciwnika, które należy rozbić, wykorzystywane są wyniki rozwiązań zadań operacyjno-taktycznych nr 101, 102, 201, 221, a w trakcie tworzenia ugrupowania bojowego wojsk własnych - wyniki rozwiązywania zadań nr: 111, 112, 122, 221, 227-1.

Brakujące informacje uzupełniają szefowie rodzajów wojsk w meldunkach propozycji użycia sił i środków w walce.

W procesie analizy zadania i oceny sytuacji dowódca dywizji określa zamiar walki oraz wydaje wytyczne do przekazania do wojsk wstępnych zarządzeń bojowych.

Dowódca dywizji melduje zamiar walki osobiście dowódcy armii lub przez UTD.

Po ogłoszeniu przez dowódcę zamiaru szef sztabu lub SWO przekazuje wytyczne dowódcy dotyczące przygotowania danych do pojęcia decyzji i opracowania planów działań bojowych. Może to być realizowane po zebraniu osób funkcyjnych w jednym miejscu lub przez UTD i środki łączności.

Wstępne zarządzenia bojowe przekazywane są kanałami transmisji danych lub przez środki łączności do wykonawców. Przekazują je oficerowie wydziału operacyjnego z WDSz dowódcy i szefa sztabu.

Zakończenie podejmowania decyzji i postawienie zadań bojowych.

Ten etap pracy realizowany jest najczęściej w centrum dowodzenia bojowego.

Dowódca dywizji udokładnia zadania bojowe dla oddziałów pierwszego i drugiego rzutu, drt i artylerii, oddziału OPL itd. Korzysta przy tym z pomocy szefa sztabu oraz szefów rodzajów wojsk, wysłuchując ich osobiście lub przez techniczne środki łączności.

Szef sztabu z szefem artylerii, dowódcą GDB, szefem WR, szefem saperów i szefem zabezpieczenia chemicznego określają sposób jądrowego i ogniowego porażenia przeciwnika.

Pozostałe osoby funkcyjne prowadzą kalkulacje operacyjno-taktyczne i przygotowują dane do postawienia zadań podległym oddziałom /pododdziałom/.

Zadania bojowe przekazywane są pułkom przy wykorzystaniu środków automatyzacji i UTD krótkimi kodogramami w sposób sformalizowany lub niesformalizowany.

Rozkaz bojowy opracowany przez szefa sztabu dywizji /lub SWO/ przesyła się do podległych oddziałów w terminie późniejszym w sposób tradycyjny.

Równocześnie z zakończeniem doprowadzenia zadań do wojsk, SWO przygotowuje meldunek bojowy o powziętej decyzji i przekazuje kanałami transmisji danych do sztabu armii.

Planowanie działań bojowych jest jednym z najbardziej pracochłonnych i odpowiedzialnych etapów pracy sztabu.

Przy zastosowaniu środków automatyzacji, opracowanie decyzji na mapie i innych dokumentów bojowych może rozpocząć się z chwilą przekazania z WDSz sztabu armii /lub przez dowódcę dywizji/ zadania bojowego. Jest ono automatycznie nanoszone na mapy w sztabie i u szefów rodzajów wojsk. W miarę wypracowywania decyzji, dowódca przekazuje jej elementy szefom rodzajów wojsk przy wykorzystaniu środków automatyzacji. W tej sytuacji szefowie rodzajów wojsk mogą planować użycie rodzajów wojsk równoległe z dowódcą.

Do opracowania legendy do decyzji i planów użycia rodzajów wojsk wykorzystuje się wyniki rozwiązywania ZOT informacyjnych i obliczeniowych. Inne dane, których nie uzyskano z EKO opracowuje się ręcznie.

W sytuacji, kiedy wszystkie informacje wchodzące i wychodzące zapisywane są przez drukarkę a rezultaty ZOT informacyjnych i obliczeniowych przechowywane w pamięci EMC, zbędne jest wykonywanie dokumentów sprawozdawczo-informacyjnych.

Organizacja współdziałania.

Wpływ środków automatyzacji na organizację współdziałania przejawia się głównie w przyśpieszeniu wymiany informacji pomiędzy organami dowodzenia, w zwiększeniu operatywności podczas wykonywania dokumentów planistycznych, w których zawarte są zagadnienia współdziałania, a także w osiągnięciu jednoznacznego zrozumienia postawionych zadań.

Stosowane dotychczas sposoby organizacji współdziałania nie ulegają zasadniczym zmianom. Środki automatyzacji umożliwiają dowódcy dywizji organizującemu współdziałanie prawie natychmiastowe przekazywanie elementów decyzji i współdziałanie kanałami transmisji danych z możliwością bezpośredniego przekazania ich na mapy robocze poszczególnych dowódców /podległych lub sąsiadów/.

Wykorzystanie SDS umożliwia natychmiastowe przekazywanie sygna-

łów współdziałania wszystkim osobom funkcyjnym posiadającym WDSz.

Kontrolowanie gotowości wojsk do walki.

Najlepszym sposobem prowadzenia kontroli jest styczność osobista osoby kontrolującej z kontrolowaną. Środki automatyzacji znacznie ułatwiają prowadzenie kontroli z SD dywizji, szczególnie kontroli wykonywania przedsięwzięć wynikających z kalendarzowego planu przygotowania walki. Meldunki o realizacji tych przedsięwzięć są automatycznie przyjmowane i zapisywane przez drukarkę. Wystarczy wówczas porównać je z terminami określonymi w planie.

2.2. Metodyka pracy szefa wydziału rozpoznawczego

Na SD dywizji tworzy się punkt dowodzenia SWR wyposażony w zautomatyzowane i niezautomatyzowane środki dowodzenia. Na punkcie tym rozmieszcza się, oprócz oficerów WR, oficerów ze składu batalionu rozpoznawczego w składzie: dowódca /szef sztabu/ batalionu, oficer operacyjny, dowódca kompanii specjalnej, podoficer łączności. Zadaniem tej grupy jest przyjmowanie meldunków od elementów rozpoznawczych dywizji.

Środki automatyzacji rozpoznania zapewniają większą efektywność zbierania, przetwarzania i wydawania informacji rozpoznawczej. Informacja od elementów rozpoznawczych może być zbierana w RPPJR lub bezpośrednio w WDSz SWR.

W celu ułatwienia oceny przeciwnika wykorzystuje się ZOT nr 101 i 102.

SWR dywizji ma także możliwość wprowadzania do EKO i otrzymywania z EKO danych o stanie i położeniu pododdziałów rozpoznawczych dywizji. Wykorzystuje do tego celu wybrane elementy ZOT nr 111 i 112.

Bezpośrednie dowodzenie rozpoznaniem wykonuje się na razie sposobem tradycyjnym. W najbliższej przyszłości, kiedy pododdziały rozpoznawcze wyposażą się w UTD, będzie można realizować sposobem półzautomatyzowanym.

Organizacja i prowadzenie rozpoznania rozpoczyna się z chwilą otrzymania przez dywizję zadania bojowego. Dowódca po analizie zadania zapoznaje szefów rodzajów wojsk z sytuacją i wydaje szefowi sztabu i SWR wytyczne do organizacji rozpoznania.

SWR po otrzymaniu ze sztabu armii zarządzenia rozpoznawczego i wytycznych dowódcy dywizji analizuje zadania, a następnie dokonuje podziału zadań pomiędzy osoby funkcyjne, zgodnie z ich obowiązkami.

Przygotowanie przedsięwzięć rozpoznania /planowanie, opracowanie zarządzeń itp./ wykonuje się sposobem tradycyjnym. Dane do oceny sytuacji otrzymuje się realizując ZOT nr 111 i 112. W wyniku tych zadań SWR otrzymuje dane o aktualnym położeniu i stanie rozpoznanych obiektów nieprzyjaciela. Dane te są zapisane przez drukarkę i naniesione na mapę. Mogą być one przekazane dowódcy, szefowi sztabu i innym osobom funkcyjnym.

Mimo tego, że EKO zabezpiecza osoby funkcyjne w informacji o przeciwniku, to jednak SWR powinien być w gotowości do przedstawienia ich dowódcy dywizji w postaci uogólnionego meldunku. W meldunku tym powinien ująć:

- ocenę ugrupowania oraz charakter działań przeciwnika w pasie działania dywizji i na skrzydłach;
- ilość oraz prawdopodobną, sumaryczną moc UJ wykonywanych przez przeciwnika;
- rejony rozmieszczenia głównego zgrupowania środków przenoszenia ładunków jądrowych;
- skład i rozmieszczenie odwodów;
- silne i słabe strony /punkty/ ugrupowania przeciwnika.

Z chwilą rozpoczęcia rozpoznania przeciwnika na PD SWR napływają będą meldunki w postaci sformalizowanej i niesformalizowanej.

Na niezautomatyzowanym RPPJR napływają meldunki z samolotów rozpoznawczych, SPR, grup rozpoznawczych.

Oficer operacyjny batalionu rozpoznawczego znajdujący się na RPRJR, rozkodowuje otrzymane informacje, ocenia aktualność i stopień wiarygodności, po czym przekazuje je do WDSz SWR.

Podobne czynności wykonuje odczytywacz zdjęć lotniczych.

Oficer WR z dowódcą batalionu rozpoznawczego przyjmują informacje rozpoznawcze ze źródeł niezautomatyzowanych, po wstępnej ocenie przekazują je do WDSz szefa rozpoznania do ostatecznej oceny.

Informacje przekazywane do SWR są analizowane, oceniane i uogólniane, następnie nanoszone na mapę roboczą i przesyłane do EKO. Przy czym informacje pierwszej kategorii pilności wydawane są automatycznie do WDSz dowódcy, szefa sztabu i zastępcy ds. liniowych.

Dane przesyłane do EKO są przetwarzane a następnie wydawane poszczególnym osobom funkcyjnym jako rezultat ZOT nr 101 i 102. Są także wykorzystywane do rozwiązywania ZOT nr 122 oraz przez EKO podsystemu WRiA dla rozwiązywania zadań artyleryjskich.

Środki automatyzacji wywierają istotny wpływ na sposób opracowania i wydawania informacji rozpoznawczej. Znacznie skracają one obieg informacji i umożliwiają przekazanie jej prawie natychmiast wybranym osobom funkcyjnym z naniesieniem jej na mapy tych osób.

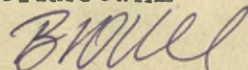
SWR, niezależnie od przekazanej kanałami transmisji danych informacji o przeciwniku, opracowuje i przekazuje szefom rodzajów wojsk i szefom rozpoznania /dowódcom/ oddziałów /pododdziałów/ komunikat rozpoznawczy. Opracowuje go sposobem tradycyjnym, korzystając z danych EKO. Komunikat ten może być przesłany osobom funkcyjnym w sposób półautomatyzowany przy wykorzystaniu UTD.

3. UWAGI KOŃCOWE

Wyposażenie dywizji w PZSDW powinno uwolnić dowódcę i oficerów sztabu od wielu czynności o charakterze kalkulacyjno-kreślarsko-biurowym, czynności pracochłonnych i mechanicznych, które mogą być lepiej i szybciej realizowane metodami informatycznymi. Pozwoli to im poświęcić więcej czasu na pracę twórczą i organizatorską.

Na dzisiejszym wykładzie przedstawiono jedynie metodykę pracy dowódcy i sztabu ogólnowojskowego. W ramach sztabu rozpatrzono pracę szefa sztabu, szefa wydziału operacyjnego i szefa wydziału rozpoznawczego. Pracę pozostałych osób funkcyjnych dowództwa dywizji, a głównie szefa WRiA, szefa OPL i dowódcy GDB przedstawiają na kolejnych wykładach wykładowcy z KTWriA oraz KTWOPL.

OPRACOWAŁ

płk dr Bogdan TARASIUK

Wykonano w 3 egz.
Egz.nr 1-3 - Bibl.Tajna
Wyk. płk Tarasiuk
Druk.B.K. 12.12.88r.
Nr ks. Pf. 38/KD/88

